

HEVES ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI-DÍJ:

Egész évre . . . 8 kor. | Negyed évre . . . 2 kor.
Fél évre . . . 4 kor. | **Egyes szám 20 fillér.**
MÉGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

MACZKY EMIL.

TÁRS-SZERKESZTŐ:

DLUHOPOLSZKY BERTALAN.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Heves és Vidéke” szerkesztőségéhez, az előfizetési és hirdetési díjak, valamint nyilttéri közlemények a „Heves és Vidéke” kiadóhivatalához címzendők.

Tanítói közgyűlés és 40 év.

Az alsó-hevesi tanítói kör e hó 24-én tartá szokásos, közgyűlését. Az „alsó-hevesi” kör tanítói mindig tudatában voltak nemes hivatásuknak, s örömmel jöttek gyűlésezni, hogy ápolják a kollegiális szeretetet; előbbre vigyék, magasabbra emeljék, azt az épületet, melyet „népnevelésnek” neveznek, ha nem sokkal is, de legalább egy tégladarabbal. Megfelelt derekasan mind a két célnak. De kezdjük elülről.

A gyűlést d. e. 11 órakor meleg szavakkal nyitotta meg szeretett elnökünk, ftdő Puchlin Kázmér esperes-plébános ur. A jegyzőkönyv felolvasása után ismét szeretett elnökünk vette át a szót, s élénk színekkel, rokonszenves érzéstől áthatottan üdvözölte, a tanítók nevében Hevesy János helybeli kollega barátunkat, ki az idén kántortanítóságának 40. évét ünnepli. Lelkes éljenzés tört ki a szívekből e kijelentésre. Az éljenzés lecsillapulta után a jubilláns állott föl s meghatott hangon mondott köszönetet a meleg szavakért, melylyel személyét ez alkalommal megtisztelték. Ezek után Rozmaring József érki ktanító állott föl

s a következő, szép, retorikus beszéddel üdvözölte körünk két tagját: Török Antal kiskörei és Lövey Mihály zaránki ktanítókat kik szintén most töltöttek be 30 évet, a tanítói nehéz pályán. Egész terjedelmében a beszéd így hangzik:

Tisztelt közgyűlés!

Nem szokásom, hogy személyekről dícsőítő himnusokat zengedezzek.

Tapintatlan a tolakodó hízélgés, bármint igyekszik is furfangos ügyességgel a polcon ülő férfit körülrajongani.

Mint illatlan művirág, olyan ez a pusztá kötelességet is érlelemm hatványozó dícsőítés, ha önzésből fakad.

De mikor igazi érdemről, kivételszámba menő ritka jellemről, s lelkes tanítóról van szó, készséggel emelünk kalapot, mert ezt teszi kötelességünk az elismerés, mely ugy is egyedüli osztályrésze a derék férfiaknak.

30 év az egyház és iskola szolgálatában, nagy feladat. Ezt a 30 évet, százféle apró, tudatlan gyermek között csak az képes megérteni és méltányolni, ki maga is néptanító.

Minden munka szép és nehéz, ha odaadással és igyekezettel párosul, amde a lelkiismeretes tanító munkájával még sem ér föl egyik sem.

Bámulatos egy-egy székelyház messze esillogó kupolája; pompás látvány a paftasorok festői csoportja; ám a hangyák és a méhek esőndes munkája, mindezt megszégyeníteni.

Amott erős emberek hatalmas gépekkel, itt apró teremtmények láthatatlan gépecskékel dolgoznak.

„Ne a gépeket esodáljátok mondja Turgenyev s ne a vívmányokat, hanem amaz ismeretlen hatalmat, amit Génuszna mondának, ami az ember szimboliumát, a szót létrehozta.”

„Ha láttok egy megkövesült fatörzset, ne bámuljátok, mindez csak néhány évezred szüleménye.”

„De gondoltjátok el csak ama szörnyű s korszakokon át is tartó küzdelmet, míg az állati makogás szóvá alakult.” . . . Le a kalappal a hangyaszorgalmu néptanító előtt! Zajtalan munkájok hazafisággal, eszményiséggel karöltve bámulatosabb eredményesebb, mint a győző hadvezérek hajmeresztő tettei.

Mi a tanítóság? Bérletön nőtt fenyő,

Lába alatt kőszirt, feje fölött felhő.

S ámbár allig hall mást, mint harsogó szelet,

Sorsküzdelmet feled, munkál, tanít, szeret.

Tisztelt közgyűlés! Tankerületünknek két érdemes tagja: Lövey Mihály zaránki és Török Antal kiskörei kántortanítók elértek működésük VII. huszárjáig, s én ez alkalmas felhasználom arra, hogy őket a provinciális tanítóság nevében, szívem egész melegével és szeretetével üdvözöljem.

Ne vegyéktek dícsőretnek, még kevésbbé hízélgésnek, az elismerés, a hódolás, e szívből fakadó kifejezését, mert hisz mi célom volna mindezekkel? Hanem tekintsétek szavamat szinigazságnak, melyek önként fakadtak fel szívemből mint illat a virág kelyhéből most, hogy a magyarok Istene erőben és egészségben érteket engedte áldásos tanítói működésétek 30-ik évét; mely 30 éven át, romlott levegőjü rozzant termekben, tetet-leket ölő nehéz munkával formáltátok át emberré a tudatlan apróságot.

Minő furfang, türelem, mily óriási fáradság, módszer, tudás, de mindenekeftett mennyi lelkesedést kellett e pályán kifejtenegetek, mely pálya bizony messze esik a hir, a dícsőség és az anyagi haszon utjáról.

Ha működésétek terén, az öntudaton kívül mi semjutalmazott volna meg, ott van a gondozástok alatt emberré vált nemzedék, kiknek óhajához fűzzük mi is szívünk azon hő kívánságát, hogy az idők Ura, élteteknek kedvezve, még soká tartson meg titeket, nemcsak iskolátok élén, de az egyház szolgálatában is.

Ad multos annos!

E poetikus beszéd után hosszan tartó, szívből jövő éljenzés következett. Az érzelmek hullámainak lecsillapulta után áttértünk a napirendre. Varallyai József és Szabó István kiskörei tanítók dolgozatai olvastattak föl, a Rajztanításról és a gazdasági ismétlő iskolák céljáról. Mind két dolgozat általános tetszést keltett s jegyzőkönyvi köszönet lett a jutalma. Vétek

HEVES ÉS VIDÉKE JÁRCÁJA.

SOHA...

Hogy a ligetben kóboroltam
Rügyezni kezdő fák alatt,
Epedő vágygyal megzavartam
A régi, régi árnyakat...
És ott, a kis pad barna hátán
Zokogva néztem szerteszt,
És könyező szemmel kerestem
Egy elveszett tündérregét...

* * *

Az elveszett tündérregéből
Egy szép leány épen arra járt,
Szomorú arccal nézegetve
A vigan zöldülő határt.
És ő is, én is félre néztünk
Nem tekintve egymásra sem,
Ő tán a régl üdv után sirt,
Én is sirattam a szívem.

A tündérmese elveszett rég,
Mi megmaradt, foszlánya csak:
Egy pár bozongós, óeska emlék,
S két szívből egy-egy tört darab.
Hiába várjuk mindaketten
Az álmat, mely elszállt tova,
S a multakat is csak keressük,
De nem találjuk fel soha...

KASZAB GÉZA.

Cigány Panna.

Most önök azt hiszik, ugyebár kedves olvasóink, hogy arról a bizonyos cigány Pannáról fogok mesélni, akinek, „kő a szíve, jég az ajka” stb. Pedig dehogy! sőt ellenkezőleg az én Pannámnak tűz a szíve, tűz az ajka. No de elülről kezdem: onnan mikor már Panna egy nagyobb vidéki városnak volt boldog lakója; mint fiatal asszony. S az ura, Zsiga, ott volt szegény a bandában, primás; elegáns legény; szép fiu és a mi fő valódi művész-lelek. Ő a lelkét is belé önté abba a száraz fába. — Oh! hogy tudott hegedűje sirni, zokogni, vagy a lelket boldogságban ringatni.

És a Zsiga hegedűje csak boldogságról tudott most beszélni; most boldog volt tulajdonosa, boldog... nagyon boldog férj.

Szép is volt az ő felesége nagyon. Hogy is mondjam csak arról az asszonyról? Kevés az, ha azt állítom, hogy bü-bájos keleti szépség volt. Az Isten-adta karesu, magas termet és sötét barna arc, nem szorult semmi mesterséges szépítésre; mert ő ritka szépség volt ugy is; természetes göndör, holló fekete fürtök öveztek a görög mythológia istennőire emlékeztető arcát, elveszett annak a szíve, a ki egyszer azokba a büvös vágyakozásu fekete szemekbe nézett.

S bizony elveszett annak a fiatal daliás katonatisztnek a szíve is, aki egy szép napon, a Zsiga szülővárosába érkezett, holmi

felülvizsgálati szemlére, s meglátta a szép cigány asszonyt. Persze a szívének keresésére indult, s nem nyugodott addig, míg elnem hódítá Zsiga primás hitvességét. Zsiga primás akkor értesült erről, mikor a felesége a vonaton utazott már a tiszt ur után.

Epen egy keringőben fogott; egy vad szédítő keringőbe, mikor értésére adták, hogy felesége megszökött.

Egy parányi hir, egy röpké gondolat, megbénított egy zseniális embert; gondolatai megtévedtek s elméje örökre elborult.

Nem beszélt már boldogságról hegedűje; sem a lelket nem indította meg; mert tulajdonosságának teljesen kihalt értelem-világa; s ott maradt, a hol azon élő-eltemetettek, kik bár mozognak, hangot nem értenek.

Csendes örült, nem bánt senkit, örökösén a városban bolyongva, mindenki előtt le kapja kalapját, s mosolyogva hajlong, kérye egy-egy krajeárt.

És, hogy a sors szeszelye összehozta a megtévedt asszonyt, a megtévedt katonatisztet, ez mindnyájuknak romlását okozta.

A tiszt ur mesés fényüzéssel vette körül a szép asszonyt, és ő a keleti nép könnyedségével találta magát új sorsába. Remek öltözékei még jobban kiemelték szépségét. Nagyon szerette a csillogást-ragyogást, annyi aranyat magára rakott; ugy nézett ki mint Spanyol ország hajdankori mór fejedelmői.

S a tiszt ur bőkezúsége folytán ugy is

Sándor gazdasági szaktanító pedig „A nők kiképzése különös tekintettel gazdasági viszonyainkra” címen tartott egy mély tanulmányra válló, sok humorral, keserű, de tanulságos gunynyal megírt felolvasást. Ő is elvette jutalmát a jegyzőkönyvi köszönetben. Apró ügyek elintézése után a tárgysorozat, ki levén merítve, az elnök a gyűlést be-rekeszti.

Most következett e nap legszebb része: ugyanis testületileg mentünk szeretett jubilláns kollegánk, házához, hogy az ő kedves otthonában üdvözöljük. Itt is ftdő Puchlin Kázmér esperes plébánost üdvözölte s csillogtatta ékesen szóló tehetségét.

Az utolsó akkord a „Zöld-Hordó”-ban fejeztetett be. Itt gyűltünk össze társas-ebédre. A dícséretre méltó ebéd közben Érsek atyánkra Puchlin Kázmér esperes plébános emelte poharát. Gyenes Pál pélyi plébános pedig Puchlin Kázmérra; e sorok írója a jubillánusra. Énekes János boconadi plébános a jelenlevő hölgyekre emelte poharát. stb.

Igy mult el e nap. Sokan vissza fognak e napra emlékezni. Én sem feledem el soha. Mert e nap egy óriási kérdőjel-és vádként emelkedik föl lelkem előtt: hát csak ennyit érdemelt az, aki 40 évig szolgálta a várost?!

D. B.

Munkanélküliség és kivándorlás.

Elszomorító hírekről olvashatunk a lapokban. A magyar munkások jó része még mindig kenyér nélkül áll. Ahelyett, hogy esőkkenne a munkanélküliség, egyre fokozódik. Legujabban csupán a fővárosból mintegy huszezer iparos, munka híján, kikapar vándorolni.

A nagy nyomor, nélkülözés, a kenyérhiány immár oly nagy, hogy a nép kétségbeesésében végső mentőeszközhöz: a kivándorláshoz fordul.

Igy van ez az ország valamennyi részében, sehol sem lehet kedvezőbbnek mondani a viszonyokat. Még a legtehetősebb, leggaz-

dagabb vármegye, a Bácska több falvába is nagy az inség.

A kivándorlás eszméje mind mélyebb és erősebb gyökeret kezd verni a koldusbotra került nép agyában, hogy komolyabb agodalmakra ad okot.

A szegény emberek egy része fölszedi sátorfáját és külföldön jórészt Amerikában vél jobb és biztosabb megélhetést találni.

Pedig szomorú esalódás éri a kivándorlókat, kalandvágó természetüknek megadják az árát, rövidesen a legkeserűbb tapasztalatokkal térnek vissza szülő hazájukba, mert belátják, hogy az új világban még sokalta nehezebb kenyérhez jutni, mint idehaza.

Amily nagy számmal vándoroltak Amerikába a jobb sorsot remélő szegény emberek, oly tömegesen jönnek haza, megdöbbentő dolgokat réglvén a künt lévő munkás k nyomoráról.

De nem csak az Amerikába vándorolt magyarokkal van ez így, ily sors éri a legtöbb európai bevándorlókat is.

New-Yorkban közel hetvenötezer munkás munka nélkül üdög az utcákon, főrészők esalódos s hasztalan minden jayveszékélésük, semmiféle foglalkozást nem találnak. Ami a legborzalmasabb az, hogy oly nagy mértékben nem volt a bevándorlás Amerikába, mint az idén.

Az európaiak azért nem jutnak munkához, mert a hol tényleg munkaerőre van szükség, oda elsőbbsen amerikaiakat vesznek s ha már ilyen nincs, akkor kerül a sor az európaiakra.

Nálunk éppen ez a panasz, hogy ninesenek tekintettel a munkás magyar voltára, veszik nyakra főre az idegeneket s így természetesen, hogy munka nélkül marad a szegény ember és elkeseredésében egy szép napon összeszedi sátorfáját és elhagyja a szülőhőnát.

Tenni kéne e téren valamit. Ahol csak munkaerőre van szükség Magyarországon ott elsőbbsen a hon fiait részesítse előnyben, a munkaadó, hazafias kötelességének kell lennie, hogy magyar ember míg munka nélkül van, addig idegen munkás nem reflektálhat szerződésére. Ilymódon rézzben is csökkenthetnők a nagyarányú és minden tekintetben káros hivándorlást.

Ez még ideje korán kell meggátolnunk, éppen a legalkalmasabb időpont a kivándorlás nagyobb mérvű terjedésének megakadályozására. Nem nézhetjük tétlenül közönynyel a tömeges kivándorlásokat. Az egész ország részeiben ma-holnap fölciheldnek az idehaza egyáltalán boldogulni nem tudó és családotól hagyják el Magyarországot, melynek ugyanesak szüksége van fiaira, minden egyes emberét kár, minden

egy ember veszteség a hazára.

Találjunk módot, hogy a nép munkához jusson, hassunk oda, hogy még csak távolról se kísértse a földhöz ragadt szegény lelket a kivándorlás réme. Talán ez a nap nap utáni kivándorlás mégis sürgetni fogja a munkaközvetítőknél, a mely a fővárosban már megalakult, az ország különböző részeiben való minél előbbi gyors föllállítását.

A nép nem kíván sokat, tulkövetelése nines, csak szerény, tisztességes megélhetése legyen biztosítva. Így nem lehetünk annak a veszélynek kitéve, hogy földjeink parlagon műveletlenül hevernek, hanem ellenkezőleg munkás kezek által ápolatnak, gondoztatnak, ami csak az ország előnyére javára, jólétének előmozdítására szolgálhat.

A tömeges kivándorlásokat tetemesen előmozdítják másrészt és ez is figyelemre méltó, a külföldi vállalkozók ügynökei; a kivándorlási ágensek üzérkedése, a kik a hiszékeny embereket igen gyakran rábirják, szép szóval, fényes ígéretekkel kecseskedve, hogy hagyják oda szülőföldjüket. Az illetékes közegeknek éber szemmel kell e fajra ügyelni, kik valósággal előzönlük az országot és nem minden eredmény nélkül. Ezekről az ügynököktől is meg kell tisztítani az országot és ez is egy módja a kivándorlások enyhítésének.

H I R E K.

— **Elöléptetés.** Sipos Sándort, városunk közszeretében álló al-járásbiróját Székesfehérvárra törvényszéki bírónak nevezték ki. Gratulálunk!

— **Előfizetési felhívást** bocsát közre egyik munkatársunk, Kaszab Géza ur, kinek eleven tollal megírt tárcájában e lapok t. olvasóinak is volt alkalma gyönyörködhetni. Ez előfizetési felhívás pedig egy kis könyvre szól, melyben egy kis vigjáték, meg holmi apróságok lesznek. Mivel ez már nem az első műve munkatársunknak, hanem második így biztos garanciát nyújt arra nézve, hogy nem fére-munkával állunk szembe, hanem egy olyan munkával, mely megérdemli, hogy pártfogoljuk. December végén jelenik meg e könyv. Ára 1 korona. Előfizetést „Heves és Vidéke” kiadóhivatala is elfogad, vagy pedig a szerzőhöz, Budapestre VII. Erzsébetkörut 42 sz. alá küldendő.

— **A Dobó-szobor.** Mult számunkban már megemlékeztünk ama mozgalomról, mely Egerben megindult, hogy az egri vár hővédőjének szobrot emeljenek. Vagyis mint a felhívás mondja: „Szeretnénk egy szép szobor-esoportozatot, amely feltüntetné Dobóban a hazafias elszántságot, Bor-

élt mint egy fejedelemlő; fényes fogaton járt; szolga sereg vette körül, pazarul költekezett; különben is megvolt benne az a jellemvonás, ami Faraó ivadékainak általános ismertető jele; a holnapról soha sem gondolkozott. Olvasatlanul szórta a pénzt.

S ehhez a tiszt ur is nagyon értett. Tiszti fizetése magának is kevés volt, s midőn apjától örökölt vagyona is elfogyott, rengeteg adósságba keveredett. Hitelezői egyre zaklatták, utoljára oda jutott, hogy le kellett mondania tiszti rangjáról, de a szép aszcnyról nem tudott lemondani; még mindig rabja volt.

Hanem midőn a szép asszonynak is le kellett mondania a fényűzésről, ő nem vette olyan könnyen a dolgot; örökös perpat var ütötte föl tanyáját náluk. Egymásnak tettek szemrehányást, egymást okolták sor-sukért és veszekedtek az örökkévalóságig; de az nem jutott eszükbe, hogy megérdemelték sorsukat.

A szép asszony magaviselete végtelenül elkeserítte a tiszt urat. Ez a hála, amiért tönkre tette miatta az egész carrierjét! utoljára az alkoholba ölte a bánatát.

Es a szépséges Panna, midőn már látta évek multával, hogy immár végig futott élet utjának azon a részén, amely virágokkal volt borítva, ezután a tövisek következnek: elkezdett vágódni vissza... vissza az elhagyott férjhez;... ahhoz a ki őt soha egy tekintettel sem bántotta volna meg:

a ki leste neki minden gondolatát.

S gondolatait tett követte. Vissza indult ahhoz, kiről évek óta hirt sem hallott; bizott benne, hogy megfog neki bocsájtani, hiszen imádtá őt s ismerte jó szívet.

Haza érkezte, szinte félve keresé fel, volt boldog otthonát. Elhagyatott volt az; kiköltözött abból ő vele a boldogság, s kiköltözött Zsiga is; kérésére elvezették hozzá.

Mehetett ő már ahhoz, nem ismert reá, de ő is alig ismerte fel az elhagyatott koldusban az egykori életvidor, szép fiatal embert. Megöregedett, összeesett, elhagyatott, kopott ruha lógott rajta; szájalom volt nézni össze-esett arcát.

S ő nézte hosszasan az elhagyatott embert. Milyen lelki kint szenvedhetett ez, míg ennyire jutott! s ennek ő az oka. Kábult fővel hallgatta, amint beszélté ápolója, hogy egykor, nem is régen, híres zenész volt ez; csupa tűz, csupa érzés, hanem egyszer elhagyta a felesége, akit ő kimondhatatlanul szeretett, s abban a pillanatban Zsigát is elhagyta gondolkozási képessége; nem tudta többé kezébe sem fogni azt a hegedűt, amelyből olyan bűvös hangokat tudott elővarázsolni.

S a szépséges Panna lelkében, felébredt a lelkiismeret. Fájealmas hang tört elő az ajakán — Zsiga! — Es Zsiga fölveté bágyadt, kifejezéstelen szeméit (mennyi tűz ragyogott azokban egykor!) s meglátva az

asszonyt, oda tartá eléje kalapját, kérve tőlle egy krajeárt.

Elborult a bűnös asszony szemei előtt a világ. Megfordult, s ment mint az üldözött vad, céltalanul, maga sem tudta hová? Eppen kikelet volt, mint mikor az urát elhagyta, kezdett zöldbe borulni erdő, mező, madár esiesergéstől volt hangos a határ, csak ő haladt szótlánul, elgondolkozva. Hová menjen? Haza? neki nines hazája. Mint kőbor cigány leányt, vette feleségül Zsiga primás, otthont adott neki, s ő azt könnyelműen eladta magától: és sápadt arcára mély bánat ült, mintha a hasztalanul el fecsért ifjuságát sajnálná, csak azok a nagy fekete szemek ragyogtak még a régi fényvel.

Már a nap is lenyugodott. Ő még mindig céltalanul járt-kelt; végre azt látta, hogy előtte hömpölygött egy hatalmas folyó, sokáig bolyongott a fűz és nyárfákkal szegélyezett partján, ádász küzdelem tépte szívet, nem tudott gondolkozni, csak egy vágya volt: lemenni oda a habok közé.

S meglátott a parthoz láncolva egy esolnakot, belé ült ellökte a parttól és reá bizta a habokra.

A víz sodorta magával a kiesi járművet a benne ülő szép asszonnyal, míg örvénybe jutva eltűntek, azután esend lett köröskörül minden. Eltakarta a földet sötét lepével az éjszaka.

CSERNUS GIZELLA.

nemiszában a magyar ész leleményességét, Mekeseyben az erőt, s egy tépett ruhájú kibomlott hajú fegyveres magyar női alakban a magyar nőnek azt a kiválóságát, midőn a veszedelem fürgetegében a hazaszeretet hősei közé rohan, s velök küzd, velük osztozik a martíromság véres babéraiban.

Lapunk szerkesztőségét is megtisztelték egy „gyűjtő-iv”-vel. Megtiszteltetésnek mondom, mert valóban szép és nemes missió ily szoborra gyűjteni. Kérjük tehát Heves város és vidéke közönségét szíveskedjenek egy kis áldozatot hozni e hazafias törekvés megvalósítására. A gyűjtő-iv szerkesztőségünk helyiségében van letéve. Várjuk tehát uraim és hölgyeim becses adományukat s reméljük a gyűjtő-ivnek egyetlen rovata sem marad üresen.

Megyei képviselő tag választás. Heves, Pély és Hevesvezekény kerületében megyebizottsági tagokul megválasztottak: Orosz Miklós 227-, Bódy János 214-, és Vedlik Béla 172 szavazattal.

Gyász-hir. Biró Zoltán hevesvármegyének egyik oszlopos tagja s megyebizottsági tag f. hó 20-án Zsadányon jobblétré szenderült. Nővére következő gyászjelentésben tudatta e szomorú hírt: Biró Irén ugy a maga mint az alulírott rokonok nevében, fájdalomtól megtört szívvel jelenti a forrón szeretett drága jó testvérnek és rokonnak Csikpálfi Biró Zoltán Hevesvármegye bizottsági tagjának élete 60-ik évében hosszas szenvedés után folyó évi október hó 20-án reggeli 5 órakor bekövetkezett gyászos elhunytát. A boldogult földi maradványai Tarnazsadányon október hó 22-én d. e. 10 órakor fognak a róm. kath. egyház szertartásai szerint beszenteltetni s az ugyanottani családi sírboltba örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szentmise október hó 22-én reggel 9 órakor fog az égok urának bemutatni. Tarnazsadány, 1901. október 20-án. Béke lengjen drága porai felett! Biró Róza és férje hihaltni Hármos Sándor, gyermekeik: Gizella, Irén és Zoltán, Csikpálfi Biró József és neje, Biró Zsigmond és neje.

Az Egri Ház. Az Egerben létesítendő rk. Tanítók Háza (Internátus) intéző-bizottsága folyó évi november hó 7-én fogja megtartani alakuló gyűlését Katinzsky Gyula főszékesegyházy kanonok, egyház-megyei tanfelügyelő, mint bizottsági elnök elnöklése alatt. Az Egri Ház javára eszközölt s belügyminiszterileg engedélyezett gyűjtés eddigi eredménye 3977 korona 22 fillér, mely összeget, mint alaptőke Egerben, a Hevesmegyei Takarékpénztárnál van gyűmölésöszöleg elhelyezve. Az engedélyezett gyűjtés végső eredménye még ismeretlen, mert több szétküldött és a törzkönyvbe bejegyzett számozott gyűjtőív még nem küldetett be.

Ünneplés. Egyszerű kedves, kis ünnepet rendeztek a hevesi róm. kath. iskola III.—VI. leány-osztályának növendékei. Ugyanis, Hevesy János énektanítójukat üdvözltek 40 éves kántortanítókodásának alkalmából. Midőn az ünnepelet mitsem sejtve tanítani ment hozzájuk: előlépett Németh Giza VI. osztályu növendék, s a következő esinos, kis beszéddel üdvözlte énektanítójukat, Hevesy János kántor urat.

Mélyen Tisztelt Kántor Ur,
Szeretett Tanítónk!

Örömmel van ma. Hangosabban dobog gyermeki szívünk; hangosabban dobog az örömtől, midőn meghallottuk, hogy Mélyen Tisztelt Kántor Ur, Szeretett Tanítónk, most ünnepli munkásságának 40 éves jubileumát. Negyven év! Egy hosszú emberélet; s e négy évtizeden át kitartó, buzgó munkássággal; atyai szívének édes melegével hirdette köztünk, e város gyermekei közt, a jót, a szépet. Engedje meg Mélyen Tisztelt Kántor Ur, Szeretett Tanítónk, hogy mi is kivegyük részünket ez örömnappól; hogy köszönetet mondhassunk úgy

a magunk, mint szülőink nevében, kiknek egykor szintén szereté tanítójuk volt; hogy hálás szívűnk egész melegével kérjük az ég Urát: áldja meg önzetlen fáradságáért minden jóval, boldogsággal, hosszú élettel családjá és mindnyájunk örömére! Isten éltesse! E beszéd után pedig egy szép csokrot nyújtott neki át. Kellemesen lepte meg ez a kis ünnepség a jubillánst, s meghatottan mondott érte köszönetet. Egyszerű volt, de megható szívhez szóló. Nem az érdek, nem a hiúság, hanem a szív, a szeretet ünnepe volt ez. A gyermeki szív ártatlan megnyilatkozása.

„Érmelléki első szőlőoltvány-telep” Nagy-Kágya, hirdetését a t. ez. olvasó közönség szíves figyelmébe ajánljuk.

Szerkesztői üzenetek.

A. R. Detk. Gyönyörrel olvastam. Gratulálok érte. S méginkább köszönöm. De ha lekottázná a „Régi nótát” hegedűre és elküldené akkor megcsokolnám érte a — kezét.

Cs. G. Hevesvezekény. Nagyon köszönjük a küldeményt, mint láthatja nagysád fogyasztjuk, ami a jószág jele.

Kondy Gy. Heves. Epedve várjuk a megígért „Vezér”-cikket. Soknak eldicsékedtünk vele, hogy Önt Vezér-cikk írónak megnyertük s így folyton ezzel ostromolnak: mikor ír, vagy ír-e ön? Mentsem fel kérem ez ostrom alól s küldjön egy kis vezér-cikket. Nem baj az ha a Gyöngyösi Lapok egy kis rövidet is huznak.

CSARNOK.

Eltévedt szív.

Ha pedig valaki elolvassná ezt a különös történetet, azt találná mondaní, hogy ilyesmi nem történhetik az életben, az vegye tudomásul, hogy ez igaz történet. Lehetséges ugyan, hogy bolond vala e történet hőse. Amde megessett már, hogy a csörgősipkás bolond lehajtotta a fejét, mosolyra torzult arcán végig hullott a köny és akkor is azt mondták rá: ni a bolond! Ilyen az élet, a melynek színpadán a nagy tömeg sohasem érti a cselekményt.

Valahonnan messziről került ide egy faluból a nagyvárosba a kisutcaiba. Nem volt senkije és nem volt semmije csak egy kicsi hivatala. Csöndesen, magányosan élt kicsi szobájában a husz éves gyerek, olyan csöndesen, hogy szinte szomorúan. Sokszor láttam őt ablakában ülni, a hol, órákig némán hallgatta az udvaron álló platánok lombjainak suttogását. Észrevettem, hogy amint szeme elkalandozik fönn a magasban szellő hajtotta ezüstös bárány felhők játékán a gondolatai messze szállnak, odajárnak valahova a hova ő is epedően vágyik. Egyszer aztán megismerkedtem vele. Kereszti Sándor hivatalnok vagyok, de nem leszek már soká, azt tette utána.

Miért? kérdeztem kíváncsian. Nincs kedvem — felelte.

Valóban igaz volt, szobájában láttam, hogy bizony nem olyasmivel foglalkozik mi a könyvelés és számfejtés tudományának gyarapítására szolgál. Költemények, regények, de legfőképp szindarabok kötetinek tömege hevert az asztalon. A platánokon kívül ezek voltak az ő társasága. A lakásán és hivatalán kívül csak egyetlenegy helyre járt s ez színház volt. Főleg az egyik operett színházba járt nagyon gyakran. Az erre való pénzt pedig a szájától spórolta el szegény fiu. Gyakran együtt voltunk, de annál többet nem tudtam meg róla soha, de egész lénye megtartása elárulta, hogy valami van a szívében valami vágy, a mely nagyon boldoggá vagy nagyon boldogtalanná tudná tenni. Egyszer együtt voltunk a színházban, ha jól tudom Lilit adták. Kereszti az egész előadás alatt álmadozva ült e helyen. S mikor a függöny utoljára lehullott észrevettem, miként fojt el egy sóhajtást. Kivételesen nagyot sőtálunk előadás után, egy kerülővel ismét a színházhoz jutottunk, melynek kapui zárva ablakai sötétek voltak. Kereszti megállt. Nézd ez épületet szól. Feketén, némán

mered előttünk, mi szép színes volt, most hideg hangtalan, sötét, s ez így helyes, mert lásd ez épület egy hatalmas koporsó. Tömérdek édes álmom, boldogságról szőtt ábránd, epedő vágy temetője. Most temetői esendőség, gyászos kietlen feketeség honol ott belül. A ragyogó lángok kialudtak, a dalok elhangzottak, üres minden. De az elhagyott nézőtérben, a tántongó színpadon, a páholyok mélyében, a kuliszák festett lombjai között sok keserves fájdalom szülte sóhaj bujdosik s fönn a magasban a csillár kialudt lámpái között összeölelkezik egy-egy titkon ejtett könyesepp tűnő párjával. Olykor ha innen távozom bármily vidáman daloltak, kacagtak is, én úgy érzem mintha temetés lett volna. De a ravatalt nem látta senki, ott volt valaki szívében. Kereszti elhallgatott és pedig néztem őt e beszéd alatt. Szemében valami végtelen fájdalom kifejezése látszott. Halkan szólítottam meg, hogy jöjjön haza.

Megyek megyek, suttogta csöndesen ingatva fejét a sötét épület felé. Mikor hazatérve a platánok alatt kezemet megszorítva bágyadt mosolylyal mondák.

„Bolondokat beszéltem, de ne haragudj érte”-szólt, ezzel elváltunk.

Három hétig nem láttam Keresztit. Egyszer aztán mikor haza jöttem az egész háznép sirt, szobaasszonyom pedig elmonda hogy siessek a Rókusba, Kereszti meglátta magát. Mikor odaértem még élt, az orvos mondta, hogy velem akart utoljára még beszélni, siessek mert nem sok idő van már. Mikor oda léptem az ágyhoz Kereszti oda vont magához és künnyörgő hangon elmondotta a maga tragédiáját.

Senkisé nem tudja miért öltem meg magam neked elmondom. A szívem szakadt meg. Szerettem egy leányt, színésznőt te sejt-heted, hogy kit. Két éve már minden gondolatom az övé volt. A legnagyobb nélkülözések és lemondások árán mentem a színházba, hogy beszélhessek vele. Erre legjobb módnak gondoltam, hogy virágot nyujtassak föl neki úgy, mint más. Egy félévi nyomorgások után össze hoztam az árat. A szép bokrétára ráakasztottam a névjegyet és így adták fel neki a zenekarból. Fölvonás után pedig siettem föl a színpadra, hogy bemutatkozzam neki. Az öltözője előtt, melybe épp akkor hordtak virágot, köztük az enyémet is, sok ember állott, én meg álltam, nem tudtam közel jutni hozzá. A körülálló üdvözltek, bókoltak neki s egy szál virágot kértek.

Mindjárt, mindjárt mondá ő, de meg kell nézmem, hogy melyikből adhatok.

Es sorra vette a bokrétákat. Az is, ez is becses volt neki, az egyiket egy herceg adta, a másikat egy gróf, a harmadikat egy bankár. Mind ismerte őket, hát meg akarta becsülni a virágjukat. Végre az én bokrétám jutott eszébe. Elolvasta a névjegyet: Kereszti Sándor.

Nem ismerem szólt. Ebből adok. S akkor ott a szemem láttára, a vadállatok módjára szaggatták szót az én édes bokrétámat idegenek. Neki magának egy szál se jutott belőle, mert a mi megmaradt azt a földre dobták a szemét közé. Ez a jelenet sokat, mindent megmagyarázott nekem. Megtudtam ebből, hogy a mi rám várhat, az csak boldogtalanság, föllismertem a saját nevetséges örült voltomat. De arra nem éreztem magamat elég erősnek, hogy a lemondás kínját egy egész életen keresztül ápoljam. Azért tettem, amit tettem. Lehet, hogy bolond voltam, de akkor is jobb így. En így szépen halok meg az ő nevével az ajkamon. S ezt mond el neki majd egyszer, meséld el s add át a fiókomban talált levélesomót s egy szál virágot, hervadt virágot, a mit nekem sikerült megmenteni, abból a bokrétából.

Hozzád csak egy kérésem van még. Ott a házában lakik a Zsiga cigány. Jó barátságban voltunk, megteszi nekem, hogy elhuz egy nótát. Az a nóta pedig egy ker-ringő. Te ismered, együtt halgattuk egykor:

Oh mily bohó valék,
Mi balga gyermek.

Ilyen szerelmet. . .

Nemeskéri Kiss József.

SZŐLŐOLTVÁNYOK

szokványminőségben. A legkiválóbb 42 bor- és csemegefajokban fajtisztán, teljes jótállással.

ÉLŐKERÍTÉS.

Gleditschia cseméték és magvak. **Uradalmaknak, községeknek három évi törlesztésre is adatik.**

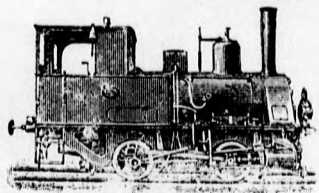
Oriás tövisű, igen gyorsan fejlődő sövénynövény. Ez az egyedüli, melyből oly örökös kerítés nevelhető pár év alatt rendkívül csekély kiadással, melyen nemhogy ember, de semmiféle állat, még az apró nyulak sem hatolhatnak át. **Minden rendeléshez rajzokkal ellátott ültetési és kezelési utasítás mellékeltek.** Ezer csemete elég 200 méterre. Ara 6 frt.

DIÓCSEMÉTÉK.

Oriási jövedelmet biztosító voltánál fogva, ennek tenyésztése számos gazdaságban az utóbbi időben rendkívül elterjedt.

Színes fénynyomatu főárjegyzék **ingyen és bérmentve** küldetik minden rendelési kötelezettség nélkül. **Az árjegyzésen kívül még egy olyan könyvet kap ezzel, ki azt címére ingyen és bérmentve küldetni kéri, mely ninesen az a ház, vagy család a hol annak tartalmát haszonra ne fordítanak, városon, falun, puszán, gazdag vagy szegény családnál egyaránt. Így még azoknak is igen érdekében áll, kik rendelni semmit nem akarnak mert benne számos oly közlemények foglaltatnak, melyek mindenkinek nagy szolgálatot tesznek.** Cim: „**Ermelléki első szőlőoltványtelep**“ Nagy Gábor, Nagy-Kágya u. p. Székelyhid. 2-20

Egy jó házból való fiu
TANONCZUL
könyvnyomdánkba
azonnal felvétetik.

VASUTI MENETREND.

Heves ind.....	d. e.	9 ¹⁷	d. u.	3 ⁴⁷
Kál-Kápolna érck...	"	10 ⁰⁷	"	4 ²⁷
ind.....	"	11 ⁰⁷	"	5 ⁰⁵
Budapest érck.	(gy. v.)	1 ³⁰	"	8 ³⁰
ind.	d. e.	7 ⁵⁰	(gyv.)	2 ³⁵
Kál-Kápolna érck...	"	11 ⁰⁴	"	4 ⁵²
Heves érck.	"	12 ⁰⁶	"	—
Heves ind.....	d. e.	7 ⁵⁰	d. u.	12 ⁰⁶
Kisujzállás érck. ...	"	10 ²⁰	"	5 ⁰¹
ind.	"	5 ⁴⁶	"	12 ⁵³
Heves érck.....	"	9 ¹⁷	"	3 ⁴⁷
Heves ind.....	d. e.	9 ¹⁷	d. u.	3 ⁴⁷
Miskolcz érck.....	"	12 ⁵²	"	6 ²⁰
ind.....	(éjjel)	2 ⁴⁷	d.e.(gyv.)	9 ³⁸
Heves érck.....	d. e.	7 ⁵⁰	d. u.	12 ⁰⁶
Heves ind.....	d. e.	9 ¹⁷	d. u.	3 ⁴⁷
Füzes-Abony érck...	"	11 ²³	"	5 ¹⁴
ind....	"	11 ⁴⁵	"	5 ³⁵
Eger érck.	"	12 ³²	"	6 ²²
Eger ind.	"	9 ⁴⁰	(éjjel)	2 ²⁰
Füzes-Abony érck...	"	10 ³²	"	3 ¹⁰
ind....	"	10 ⁵⁰	"	4 ¹⁰
Heves érck..	"	12 ⁰⁶	reggel	7 ⁵⁰

Mindenszentek napjára
ajánlom a t. közönség figyelmébe hazai gyármányu

SIRKOSZORUIMAT

melyek a külföldi silányárut olcsóságuk és szépségük által már ez idén képesek voltak kiszorítani.

Kapható Hevesen Morvai Gyula rőfösáru üzletében.

— Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek. —

BLAU SALAMON

— fűszer üzletében Hevesen —

egy tisztességes fiu

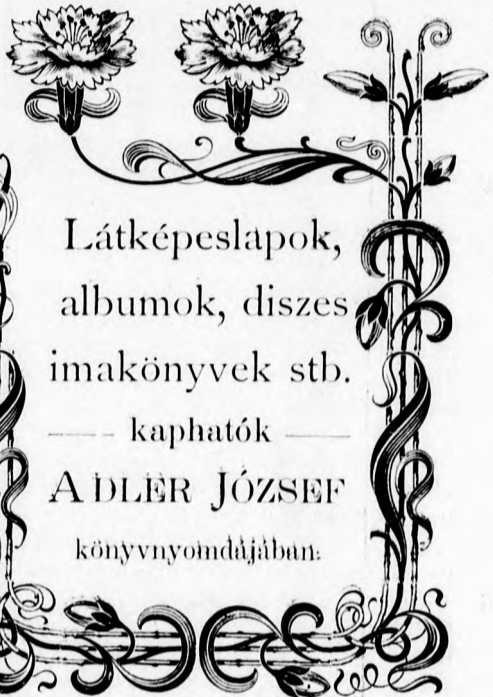
tanoncnak

— azonnal felvétetik. —

Egy csinosan buto- rozott szoba

a Kossuth Lajos-utczában, egy vagy két egyén részére azonnal kiadó.

■ Címet megmondja a kiadóhivatál. ■

Látképeslapok,
albumok, diszes
imakönyvek stb.

— kaphatók —

ADLER JÓZSEF

könyvnyomdájában.

Uj bor! idei tisztán lefejtve
= hektója 12 frt. =
PETHEŐ GÉZÁNÁL HEVES.

Van szerenésém tisztelettel értesíteni, hogy **asztalos üzletem** mellett a mai kor igényeinek megfelelő

Disztemetkező intézetet

rendeztem be, mi által a n. é. közönséget véltem szükség esetén a sok utánjárástól megkímélni.

Raktáron tartok nagy választékban **ercz- és fakoporsókat, bársonnyal átfon' fenyő- és tölgyfa koporsót, valamint sirköveket.**

Szemfedél, sirkoszoruk és szallagok

— felirattal, remek kivitelben olcsó árban kaphatók. —

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek. — Hulla szállítást elvállalok.

Tisztelettel:

PÁSZTY GYULA
HEVESEN.